

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΖΟΔΗ

('Αποσπάσματα)

1

Φίλε Τριστάν δταν νεκρό σέ θωρώ,
ποιά ή αιλία έγώ νά ζω;
Θάνατο έσπειρε σ' έσένα ή έγωπάθειά μου,
ας φέρει τούτον και σ' έμένα ή τρυφερότητά μου,
δταν σύγκαιρα άνίκανη ήμουν νάρθω
τόν πόνο τόν δικό σου νά γιατρέψω.
Φίλε, ό θάνατός σου στέρησε από έμέ παρηγορία,
κι ούτε χαρά, ούτε άνεση, ούτε εύχαρίστηση καμιά δέ
(νάχω....)

τή ζωή σου έχασες κι ήμουν έγώ ή αιτία,
για τούτο και ή πράξη μου φίλης πιστής θέ νά ναι:
για σένα, τή ζωή κι έγώ θ' άπαρνηθώ.
Τόν άγκαλιάζει, ξαπλώνει σιμά τού,
στό στόμα και στό μέτωπο τότε φιλά,
σφιχτά τόν άγκαλιάζει,
κορμί με κορμί, στόμα με στόμα.
Κι' έπειτα ξεπνέει
κ' από πόνο πεθαίνει κι αύτή.
'Ο Τριστάν πέθανε από τόν πόθο του,
ή 'Ιζό γιατί κοντά του σούγκαιρα δέν μπόρεσε νά φθάσει.
'Ο Τριστάν πέθανε, από αγάπη,
κι ή ώραία 'Ιζέ από οίκτο!

Μετάφρ. ΝΕΝΑ ΚΑΡΓΑΚΟΥ

2

'Ιζό κυρία μου, 'Ιζό καλή μου,
έσύ ό θάνατος, έσύ ή ζωή μου.

Μετάφρ. Σ. Α. Σκαρτοής

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Θεοφάνους: 'Αξιόλογη ή προσπάθειά σας στόν ποιητικό λόγο, αλλά πρós τó παρόν δέν μπορούμε νά τήν καταχωρήσουμε στην «Υδρία». Περιμένουμε πάλι έπικειωνία μαζί σας.

Σ.Β.Λ.: Τό χειρόγραφο σας πολύ ένδιαφέρον. 'Η «Υδρία» θά δημοσιέυε τά άποσπάσματα από τά κείμενα Γ. Τερτσέτη, αλλά κρατεί τήν άρχή νά δημοσιέυει μόνο ένυπόγραφα κείμενα.

Β. Καθάρειος: 'Η έλλειψη χώρου άρκετο νά μās έμπόδιζε νά δημοσιεύσουμε όλόκληρο τó ποιήμα τού Ρου. Χάρη τών άναγνωστών δημοσιεύεται άποσπασματικά. Θερμά εύχαριστήρια.

Α. Χατζοπούλου — Καραβία: 'Ελαβα τó διδύλο σας «'Ο Λιδώντας». Για τήν εύχαρίστηση πού μου έδωσε τó διδάσμά του, θ' άρκούσε ένα «εύχαριστώ».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

Κυβερνήται ν' άφίνει άντουφέκιογόν κάστρο» (σ. 156). «Οι Τούρκοι μās έβαλαν εις τó κανόνι, όπου δέν είδαμε πούβε νά κάμωμε. Δέν ήταν ό 'Αχιλλέας, ό φρούραρχος τής Διοίκησης, όπου τ' άφίνει φοδιασμένο και φεύγει' είναι Τούρκος, πολεμάει διά τήν πίστη του. 'Α Τούρκος έτρωγε ποντικια και μās γ... κέρατο με τά κανόνια και μπόμπες. 'Ο 'Αχιλλέας, άρνιά και κριάρια μέσα, τ' άφίνει δλα και πάγει νά 'δρη τούς συντρόφους του δπου τόν διόρισαν». (σ. 178).

Δέν πολεμάει τó όνομα τούς Τούρκους, αλλά ή άντρεία, ή άρετή. 'Ετσι κρίνει ό Μακρυγιάννης με τή σοφία του' γιατί για κείνον ή παράδοση δέν ήταν «όνομα» αλλά «άντρεία, πατριωτισμός, άρετή».

Περίεργο! 'Ενας άγράμματος άνθρωπος νά κρίνει σωστότερα, νά συμβιωνή περισσότερο και καλύτερα με τούς 'Αρχαίους 'Ελληνες παρά όλο μαζί τó πλήθος τών συγχρόνων του λογίων. Φαίνεται πώς ό Μακρυγιάννης μās δείχνει σωστότερα τόν προσανατολισμό πού πρέπει νά πάρουμε.

ΑΡΗΣ ΔΡΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

(1) Οί παραπομπές γίνονται στην έκδοση «Γαλαξία» Στρατηγού Μακρυγιάννη, 'Απομνημονεύματα, 2α έκδοσης.

Ο ΗΛΙΟΣ, ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

('Αφρικανικός μύθος)

Πολλά χρόνια πρίν, ό ήλιος και τó νερό ήταν αγαπημένοι φίλοι και ζούσαν και οι δύο μαζί στή γή. 'Ο ήλιος συνήθιζε νά έπισκεπτεται πολύ συχνά τó νερό, αλλά τó νερό ποτέ δέν άνταπέδιδε τίς έπισκέψεις του. Στό τέλος ό ήλιος ρώτησε τó νερό γιατί ποτέ δέν έρχόταν νά τόν δει στό σπίτι του. Τó νερό άπάντησε ότι τó σπίτι τού ήλιου δέν ήταν άρκετά μεγάλο και ότι άν έρχόταν με τούς άνθρώπους του θά έβγαζε έξω τόν ήλιο.

Τό νερό έπλε τότε: «'Αν θέλεις νά σε έπισκεφθώ, πρέπει νά χτίσεις ένα πολύ μεγάλο κτήριο» αλλά σε προειδοποιώ ότι θά πρέπει νά είναι ένα τεράστιο σπίτι γιατί οι άνθρωποι μεν είναι πάρα πολλοί και χρειάζονται ένα πλήθος από δωμάτια».

'Ο ήλιος ύποσχέθηκε νά χτίσει ένα πολύ μεγάλο κτήριο, και άμέσως μετά γύρισε σπίτι στή γυναίκα του, τó φεγγάρι, πού τόν χαιρέτησε μ' ένα πλατύ χαμόγελο δταν άνοιξε τήν πόρτα. 'Ο ήλιος έπλε στό φεγγάρι τί είχε ύποσχεθεί στό νερό και τήν άλλη μέρα άρχισε νά χτίζει ένα πελώριο σπίτι για νά καλοδεχτεί τó φίλο του.

Όταν έτοιμάστηκε τó σπίτι, παρακάλεσε τó νερό νά έρθει νά τόν έπισκεφθεί τήν έπομένη μέρα.

Όταν έφτασε τó νερό, κάλεσε έξω τόν ήλιο και τόν ρώτησε άν θά ήταν ασφαλές γι' αυτόν νά μη μέσα' και ό ήλιος άπάντησε: «Βέβαια, έλα μέσα, φίλε μου».

Τό νερό τότε άρχισε νά κυλάει μέσα μαζί με τά φάρια και δλα τά ζώα τού θυτού.

Πολύ γρήγορα τó νερό έφτανε ως τά νόνατα' και τότε ρώτησε τόν ήλιο άν ήταν άκόμη ασφαλής, και ό ήλιος έπλε πάλι: «Ναί» κι έτσι περισσότερο νερό κύλησε μέσα.

Όταν τó επίπεδο τού νερού έφτανε τó ύψος ενός άνθρώπου, τó νερό έπλε στόν ήλιο: «Θέλεις νά μπουν περισσότερο άνθρωποι μου».

'Ο ήλιος και τó φεγγάρι, άποκρίθηκαν «Ναί» έπειδή δέ μπορούσαν νά σκεφθούν πιό σωστό. Έτσι τó νερό πλημμύρισε μέχρι πού ό ήλιος και τó φεγγάρι αναγκάστηκαν νά βρουν καταφύγιο στό πιό ψηλό σημείο τής στέγης.

Και πάλι τó νερό άπευθύνθηκε στόν ήλιο, αλλά, παίρνοντας τήν ίδια άπάντηση, και καθώς περισσότεροι άνθρωποι του έμπαιναν όρμητικά μέσα, τó νερό πολύ γρήγορα πλημμύρισε τήν κορυφή τής στέγης και ό ήλιος με τó φεγγάρι αναγκάστηκαν νά καταφύγουν στόν ουράνν, όπου μένουν από τότε.

Μετάφρ.: ΛΙΤΣΑ ΧΑΛΚΟΥΣΗ

"ΝΕΟΙ ΟΝΤΕΣ,"

ΟΡΦΕΥΣ

'Εσύ πού έταξίδευες
σέ όνειρα ύπερκόσμιας μελωδίας
και τή μορφή σου έστόλιζε
τό μύρο τ' άγνωστο τής νιότης
τή λύρα σου μη ντύνεις νεκρολούουδα,
και μήν άποφλοιώνεις τίς έλπίδες.
Σάν λεπτοφάνη μορφή
έλα άπ' τήν όμίχλη τών αιώνων.
Μαζί θά κλαίμε στίς άτέλειωτες τίς νύχτες
μέσα σέ άποχρώσεις φεγγαρόφωτου
κι ή λύρα πάντα θά γλυκαίνει
τίς άγλυκες σταγόνες τών δακρύων μας.

Π. ΧΑΛΟΥΛΟΣ

«ΜΟΙΑΖΕΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΚΑΜΑΡΗ
ΕΡΜΗΤΙΚΑ ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ»

Τό κάδρο τού παππού, τής γιαγιάς
τού θείου — τού νεκρού άδελφού τού πατέρα —
είναι τά μόνα στολίσια στην κάμαρα.
Κι είν' ή καρδιά μου
έτσι κλειστή, τόσο πλατιά, τόσο φτωχή
πού μοιάζει' κάμαρα νεκρή, με τρία κάδρα.

Δ. ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ